

Розмова

- У нас весна!
- А в нас ще й досі лютий...
- Цвіте азалія, хоча така жара!
- Тут також спека.. гинуть люди..
Хоча природа так до нас щедра..
- Не знаю, де з дитиною сходити,
Вже бачили всі «звісні 7 чудес».
- Ми вдома граємось.. навколо все закрите..
Не дай Бог, бомба попаде чи що з небес..
- Втомилася від праці, це морока!
Все хочу кинути, назавжди, хай летить!
- Шкода.. Я безробітна вже півроку..
Але не маю права руки опустить..
- Донька не хоче вчитися, не знаю,
Чим заохотити її. А як твій син?
- Так, дякую, він поруч тут, в підвалі,
Пише диктант.. багато пропустив..
- По телевізору нового ніц немає!
Передивилися всі фільми вже, на жаль.
- Життя ми дивимося тут, не серіали..
Тут Вінниця.. Херсон.. тут Азовсталь..

- Хотіла б облік трішечки змінити,
Щоб стати жінкою чиїхось мрій.
- Я вірю рідним «щоб красивою бути,
достатньо посмішки одній»..

Не можу більше говорити, б'є тривога..
Тримайся, рідна, бережи свій світ!
І кожну мить, надану тобі богом,
Роботу, дім.. і той жоржини цвіт.

Бо лютий – він несамовитий..
Прийде зненацька, навіть не спита,
Зруйнує все, що хотіла ти змінити..
Залишиться назавжди.. на життя...

P.S. Знаєте, коли писала цей вірш (взагалі-то до цього), пригадала, як колись дійсно грішила подібними думками: «ой, всі фільми передивилася, порекомендуйте терміново!», або «треба щось змінити в обліку, бо вже все набридло».. Що ж, навчаюсь, як й інші. Ця розмова як ніби минулого з майбутнім..

Тепер чітко розумію: як будемо скиглити, нікому не допоможемо. А хуавей зробимо, оточуючим нас, рідним, всім, хто потребує допомоги. Тож, складаємо ручки, як ось вказано в цьому емодзі, кажемо невимовне дякуємо нашим рідним захисникам, і допомагаємо усім, чим

можемо. Права не маємо розкисати довше, ніж на півдобу, добре?!